

es fa penós, ho agafem en calma; portem tres quarts de pujada i, mirant la muntanya, sembla que no ens havem mogut. Les cames ens diuen: Encara no n'hi ha prou?... Fem *alto*, i ens preparem per a esmorzar. Som quatre: dos amics de Barcelona, en Cuch i jo. Ens acomodem prop d'un torrent i amb la remor de l'aigua, ens preparem a fer desaparèixer part de nostres provisions; el rellotge marca les 9'45.

Tornem a enraigar la marxa muntanya amunt; les poques cases que trobem són aïllades, tenint tot el caràcter típic de la alta muntanya; les parets de roca, tot inclinades, sembla que estiguin si cauen o no cauen; les teulades vermelloses... Tenen totes elles, aquell deixat de vellúria que les fa tant simpàtiques.

Després de bregar més d'una hora allò que s'en diu de valent, sobre mateix de una cota anomenada a can Barceló topem amb un pla de castanyers, la cosa més bonica que hom pot imaginar-se; n'hi ha de gegantins, que tenen més de cinc metres de circumferència; es comprèn que estan en el fort de la seva vida, puix no se els nota cap forat ni cap buid, propis dels arbres d'aital classe. Davant seu ja no ens trobem tant cansats, puix nostra caminada en part ja està recompensada. Pel peu mateix, passa la carretera que va a Santa Fe, que és el camí que agafem. Aquí, en les roques que trepitgem, sembla que hi hagi metall incrustat, com plom, aram i ferro; el camí és gairebé pla, venint-nos bé per a cobrar més dalit.

Al cap de mitja hora que caminem, quedem sorpresos davant el què tenim a la vista: uns espadats que al menys tindran més de doscents metres d'alçada; unes roques d'unes formes totes estranyes, i al fons de tot, mig coberta d'arbres, la gola del Gorg Negre on la tradició diu que fou tirat el comte Ramón Berenguer pel seu germà anomenat Cap d'Estopa.

Davant mateix hi ha una esllaviçada que arrenca des del cim, lloc d'on es diu que fou llençat el Comte. En pensar solament que una persona pot ésser tirada des d'aquella alçada, fa venir unes esgarriances totes estranyes.

Des d'allavors el camí que fem va de sorpresa en sorpresa; tot és roca. A la dreta, al fons de tot, la riera de Gualba; a l'esquerra, roques gegantines que sem-

blen esperar el nostre pas per a desplomar-se, i com si això no fos prou per a cridar-nos l'atenció, unes boires totes negres surten per sobre el macís del Morant, que en Cuch se les mira fent una ganyota.

Comencem a trobar neu, i ja veiem els boscos vermellosos de faig; passem per una foradada oberta per la carretera i al fons s'aixequen unes roques gegantines de formes estranyes; tant que si de cop ens haguessin portat aquí, en bona fe confessariem que som en país de titans, tant imponent és el paisatge. El sol es tapa i comencen a caure bolves de neu.

Entrem a la vall de Santa Fè; les Agudes són imponents amb son mantell de neu; el cel s'aclareix; disposant-nos tot seguit a dinar; més, com si el temps estés gelós de nostre goig, torna a enviar-nos bolves de neu, mentre les Agudes les cobreix un mantell de boira. Dinem en una esgarrapada; donem un tom per la Vall, i tot seguit devallem en direcció a Gualba. Passem pel mig de boscos de faig; seguim un camí que voreja la riera, i després de una hora de baixar sentim la remor del Salt que va a parar al ferèstec Gorg Negre. El sol s'ha post; un mantell blau fosc va cobrint les escarpades muntanyes, i al cap de dugues hores i mitja de baixar continuament, quan les cames sembla que s'ens seguïn, arribem a Gualba.

I quan, ja al cap vespre, ens dirigim a l'estació, mirant enrera, pel mig de la blavor de la muntanya, encara veiem el Salt, que com a despedida ens mostra son doll d'argent.

A VIURA

Els Ginesters al Montseny

Ens trobem reunits a l'estació de Granollers set companys per a fer l'excursió. Pugem al tren, i a les 8 arribem a Sant Celoni, on trobem uns excursionistes, Els Infadigables, per a acompanyar-nos, i sortim en direcció a Santa Fè. Es posa a ploure a la vora de Campins i ens eixopluguem al Mas Frederic Soler (Pitarra) on esmorzem.

Sortim del Mas i trobem altres excursionistes que, com nosaltres, es dirigeixen a Santa Fè. Veiem, allà, al fons, els pobles de Sant Celoni i Gualba, entremig de verdejantes planúries; al cap de poca

estona de caminar la boira comença a escampar-se veient-se sols a poques passes la nostra figura i les siluetes dels pins mig confoses, arribant així al Mas Pere Poch, on ens hem d'aturar més d'una hora per causa de la pluja. Ens reunim allà uns 25 excursionistes, que tots fugen del mal temps. A tres quarts de dotze, sortim de can Pere Poch camí enllà, seguint tot cobert per la boira; passem per Ridaura, i al cap de poca estona arribem a la carretera de Santa Fè, posant-se a nevar.

A tres quarts d'una, passem per la font dels Abeuradors, i prompte trobem el Roc Ramón, que és una gran roca sobre un abim insondable; passem pel «Tunel» i veiem els turons propers, que no cobreix la boira, que estan plens de neu, oferint una esplèndida vista; seguim el camí tot nevat entremig de faigs i castanyers i així arribem a la vall de Santa Fè; veiem l'estany, passem pel costat de l'Ermita i a dos quarts de dues arribem al Mas Els Camps, situat a un costat de la vall de Santa Fè, lloc destinat per a dinar.

En havent dinat, surt el sol per un moment, tornant-se a amagar desseguida, i ens en anem a l'Ermita a pendre café. Sortim d'allí a un quart de cinc, i l'espectacle que es veu és encisador; a un costat, la vall, coberta de neu; i a l'altre, els pics de Les Agudes, Turó Gròs i Turó de l'Home, tots blancs, amb les seves pendents plenes de faigs i pins abets; aquests amb les branques cobertes per la neu.

Ens dirigim vers el Collet de Santa Elena, on hi havia a la vora d'un pam de neu; passem pel Collet, i a tres quarts de cinc ens aturem un moment a la font del Profit, on apenes nevava. Passem per la font del Carbonell, i a les sis arribem al Mas Pere Poch, on ens havíem aturat el matí. Seguim cap a Campins i d'un tròs lluny ja sentim la música com toca, i en arribar-hi, ens trobem que a la plaça de la Constitució, els aimants de l'agarrao hi havien establert la seva sala de ball. Arribem a Sant Celoni a les 7, encantats (malgrat la boira i la neu) de l'excursió que havíem fet, tot remerciant als amables Infadigables (que ho són de nom i de fets) la mercè que ens havien fet d'acompanyar-nos.

FRANCESC CASTELLSAGUÉ

(Del Grup Excursionista Els Ginesters.)

ESPECIALITATS

Anís Faust

(El més antic i acreditat)

Cognac Parera

&

Géraldine

©

Anissats :: Vins :: Licors

Mario Altimiras

(Successor de l'antiga i acreditada casa Felip Parera)

D'acord amb la tendència a la baixa de les primeres matèries, aquesta casa ofereix continuament noves
REBAIXES DE PREUS EN ELS ARTICLES

DIPÓSIT DE

Xampanys

(País i estrangers)

Vermouhts

&

Aixerops

©